

Fényugár

Evangeliumi hitbuzeráló és hirteljesítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőgyelet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

Tanácsok a gyermekneveléshez.

Add át a gyermek nevelését az élő Istennek.

Légy példa a gyermek előtt.

Kivánd meg a gyermektől az engedelmes-
séget.

Ne sajnáld a vesszőt.

Ne légy hozzá igazságtalan.

Készíts néki igaz örömeket.

Légy alázatos a gyermeknevelésben.

Neveld a gyermeket istenfélelemre.

Intsed őt bölcsességgel szeretetben.

Tanítsd imádkozni.

Tedd előtte kedvessé Isten Igéjét.

Plántálj a gyermekbe jó szokásokat.

Őrizd meg veszélyektől.

Neveld munkára s kötelességteljesítésre.

Vigyázz a gyermek egészségére.

Gyakorolj vele szemben isteni szeretetet.

Hordozd őt imádság karjain.

Hordozd a gyermeket imádság karjain.

A bibliai gyermeknevelés Isten országa munkája. Valóban egyike a legszebb és legfontosabb munkáknak. Milyen nagy részük van Isten országa építésében azoknak a szülőknek, tanítóknak és nevelőknek, akik a rájukbízott gyermekeket Krisztushoz vezették. Keresztyén nevelésnél nem hiányozhatik az imádság Lelke, a szüntelen való könyörgés.

Bölcsességért, erőért, kegyelemért a magunk számára Istenhez kell kiáltanunk. Tehetetlen voltunk tudatában alázatosak maradunk s a szomorú tapasztalatok sem csüggesztenek el, hanem még buzgóbb imára serkentenek. Akár simogató, avagy fenyítő szeretetet kell gyakorolnunk, mindent mennyei Atyánkkal beszélünk meg, s mindenben hozzá igazodunk.

Könyörgésünkben vigyük a gyermek hibáit az Ur elé. Kérjük, hogy Ő tisztítsa és szabadítsa meg. Nagyon fontos kérés az, hogy az Ur minden titkos vágyat és gondolatot világosságra hozzon.

Imádságaink által a gyermeket sok lelki és testi veszélytől őrizhetjük meg, s belőlük a tisztátalan, gonosz szellemeket kiűzhetjük. Ezt tette az evangéliombeli asszony is, aki az Urhoz kiáltva, nem nyugodott addig, míg a feleletet meg nem kapta: »Óh, asszony, nagy a te hited, legyen néked a te akaratom szerint!«

Kedves szülők és nevelők! Amikor ti is úgy érzitek, hogy hasonló helyzetbe jutottatok, tegyetek úgy, mint az az asszony! Az Ur keze nem olyan rövid, hogy meg ne szabadítsa. S ha Isten elszólít benneteket e földről, sírotok fog hozzá kiáltani. Mindaz, amit hitel, alázatosságban, szeretetben tettünk, áldásként száll vissza reánk és gyermekeinkre.

Imádságunk legelső és legfőbb tárgya a gyermek üdvössége legyen. A Szentírásban azt olvassuk: »Hit által tisztelte Istent Noé, mikor megintetvén a meg nem látott dolgok felől, házanépe megtartására bárkát készített.« Noé évek hosszú során át építette a bárkát. Lelkét bizonyára átjárta a vágy: »Házam népe, gyermekeim velem együtt menekülhessenek meg!« Ezt teszi ma is minden hívő családfő és nevelő.

Évekkel ezelőtt legidősebb nővérem sírjánál állottunk. Nyolcvan éves édesanyám azt mondta: »Most már hat testvéretek van apátokkal az égben; és hatan vagytok itt velem.« Szüleim nagyon sokat dolgoztak, de még többet imádkoztak. Az imádság és munka szorosan együvé tartoztak. Szülők és nevelők, akik gyermekeiteket Krisztusnak, az örökkévalóságnak akarjátok nevelni, legyetek imádkozók!

Mi az imádságunk célja? Az, hogy gyermekeink számára áldást kérjünk. Milyen áldást? Ezt bizuk Istenre. Ő egyedül tudja az utat, amelyen őket megáldhatja. Egyiket szegénység, a másikat gazdagság által; egyiket napsugaras, könnyű pályán, a másikat szomorúság, s fájdalomakon keresztül. Legyen meg az Ő akarata. Minél több hűséggel, önmagunkról megfeledkezve bízzuk reá őket Istenre, annál dicsőségesebben fog beteljesedni az ígélet: »Kiöntöm lelkemet a te magodra, és áldásomat a te csemetéidre.«

»Most azért én Uram, te vagy az Isten, és te szólád e jó dolgot a te szolgád felől. Most azért tessék néked megáldani a te szolgádnak házáat, hogy legyen állandó mindörökké előtted; mivelhogy te, Uram, megáldottad.« (I. Krón. 17:26—27.)

Utolsó üzenet.

Halálos ágyon feküdt az édesanya. Kicsiny fia gondtalanul, mit sem sejtve járkált körülötte. Este lett. A gyermek, mielőtt aludni tért volna, szokása szerint azt kérte: Anyám, imádkozzál velem s taníts meg új aranymondásra, kérlek. Csókolj meg és mondd jóéjszakát.« A haldokló anya ágya mellett ült az ápolónő. A gyermek fölé hajolva halkán fülébe sugta: »Csendben légy, édesanyád ma nagyon beteg, nem imádkozhatik veled.« A kis fiú nem nyugodott meg. Keserves, szívettpő zokogásba kezdett. »Nem mehetek el addig, amíg anyám nem imádkozott velem!« S az édesanya megértette a panaszos sírást. Utolsó erejét összeszedve, magához ölelte szeretett fiát. »Gyermekeim, mondd utánam a verset és soha ne felejtse el: »*Ha apám és anyám elhagynának is, az Ur magához fogad engem!*« Utoljára nyomott búcsúcsókot gyermeke homlokára, s az megnyugodva tért pihenőre. Az édesanya még akkor éjszaka szólított a mennybe. De a fiú az édesanyja utolsó tanítását soha nem felejtette el: »Ha apám és anyám elhagynának is, az Ur magához fogad engem«. Ez lett végső sugara egész életében.

Hívő anyám van.

Fiatal földműves jelent meg a missziói házban és nagyobb adományt nyújtott át a pénztárosnak. »Csak azt kérem, hogy senki se tudja meg, hogy ki adta ezt a pénzt.« Megkérdeztem, hogy mi indította ilyen nagy pénzüsszegadására. Habozás után könnyes szemmel így válaszolt: »Hívő anyám van.«

Spurgeon.

*

Mi lehet belőlünk?

Trotzendorf Valér, a középkor híres tanítója reggelenként tanítványait a következő szavakkal köszöntötte: »Jó reggelt, ti császári és királyi titkos tanácsosok, ti polgármesterek és városi urak, kereskedők, művészek és munkások; jó reggelt, ti dologkerülők, csavargók, hóhérok és dorbézolók!«

S ezen különös köszöntés magyarzataképen hozzáfűzte: »Mindezek lehetnek akaratotok és igyekezetetek szerint.«

Mi lesz belőled? Olyan lesz-e életed, amelyre Isten gazdag áldása árad, vagy — a bűn szolgálatába állítod?

GONDOLATOK.

A kicsiny gyermek apró csínyjeivel sok *fejjáját* okoz; de ha engedik, hogy saját akaratát érvényesítse, akkor később *szívjáldalmat* fog szerezni.

*

Istenfélelemre csak akkor nevelhetjük gyermekeinket, ha mi magunk állandóan Isten félelmében élünk.

*

Esztelen és káros dolog hamis sajnálatból nem feddeni a gyermekét. Sokan szenvednek egy életen keresztül azért, mert kicsiny korukban túlságosan kímélték őket.

*

Imádságunk Jézus nevében mondott ima legyen. Jézus nevében csak akkor tudunk kérni, ha Őbenne élünk, s összeköttetésben vagyunk Vele, s Általa az Atyával is. Szentlélek által fogunk imádkozni. Igen, maga a Lélek esedezik miérettünk, s a reánk bízottakért kimondhatatlan fohászkodással.

A LEGNAGYOBB MŰVÉSZET.

A legfőbb művészet tudod mi?
 Derült szívvel megöregedni.
 Pihenni ott, hol tenni vágyol,
 Hallgatni, hogyha van, ki vádol;
 Nem lenni bús, reménye-vesztett,
 Csendben viselni a keresztet;
 Irigység nélkül nézni végig
 Mások erős, tevékeny éltét;
 Kezed letenni az öledbe
 S hagyni, hogy gondod más viselje;
 Ahol segíteni tudtál régen
 Bevallani nyugodtan, szépen,
 Hogy erre most már nincs erőd,
 Nem vagy olyan, mint azelőtt;
 S járni amellet szép vidáman,
 Istentől rád rakott igádban.

De ezt a békét honnan vesszük?
 Onnan, ha azt erősen hisszük,
 Hogy a teher, mit vinni kell,
 Az égi honra készít el;
 Ez csak a végső simítás
 A régi szíven semmi más;
 Ez old fel minden köteléket
 Ha a világ még fogna téged.
 Az Úr nem szűnik meg tanítani,
 Azért kell sok harcot kivívni
 Vénkorban is, míg csendesesen
 A szív az Úrban megpihen,
 S kész vagy az Ő kezéből venni,
 Hogy minden Ő, s te nem vagy
 [semmi.

S akkor lelked kegyelmes Atyja
 A legszebb munkát is megadja:
 Kezed imára kulcsolod,
 S ez mindennél dicsőbb dolog,
 Áldást kérsz le szeretteidre,
 Körülted nagyra és kicsinyre.
 S ha majd e munkád is betellett
 S a végső óra elközelget,
 Engedsz az égi szent hívásnak:
 „Enyém vagy, jőjj, el nem bocsát-
 [lak.“

Németből: Vargha Gyuláné.

Keresztyénnek lenni nem azt je-
 lenti: beszélni sokat Krisztusról,
 hanem járni úgy, amint Ő járt.

Egy apa levele fiához.

»... Szándékosan soha ne vét-
 kezzél, s bünt ne kövess el. Ha-
 zudni, bűn. Bűn az, ha másokat
 a te hibád miatt megrónak. Bűn,
 társaid, barátaid gyengeségeiből
 hasznot húzni. Bűn, elfogadni va-
 lamit, ami nem téged illet meg.
 Tartsd tisztán szívedet és gondo-
 latvilágodat. Ne felejsd el napon-
 ként imádkozni! Ha kéred Istent,
 hogy Ő tartson meg, úgy valóban
 nyugodt lehetsz, hogy Isten ezt
 meg is teszi. S ha jön a kísértés,
 erősnek talál majd, s ellent tudsz
 állani...«

„Ő nem tudja...“

A villamosban az egyik utas hal-
 lotta, amint egy hölgy megkérte
 a kalauzt, figyelmeztesse egy bi-
 zonyos utcánál, ahol le akar száll-
 ni. A kalauz elfelejtette s a hölgy
 kénytelen volt a legközelebbi meg-
 állóig utazni. Nagyon felháboro-
 dott és összeszította a kalauzt. Mi-
 után leszállott, egy utas megje-
 gyezte: „Nagyon goromba volt
 magához!“ A kalauz könnyes
 szemmel válaszolt: „Ő nem tudja,
 hogy a feleségem haldoklik s hogy
 a végállomásnál valószínűleg a
 halálhíre fog várni. Egész héten
 alig aludtam egy órát, de csalá-
 domnak pénzre van szüksége,
 szolgálatba kellett mennem. Ez a
 hölgy nem tudta ezt, különben
 egészen bizonyosan nem beszélt
 volna így velem.“

Minden szívnek meg van a maga
 terhe, a maga fájdalma; az élet
 olyan rövid és szükségünk van
 barátsággra, szeretetre, ami ezen az
 életen keresztül segít bennünket.

Csak egy tekintet.

Sötét, téli estén együtt ültünk s tapasztalatainkról beszélgettünk. Egy tanító szólalt meg:

»Soha nem fogom elfelejteni egyik élményemet, mely még ma is égeti lelkemet. Jó hírnének örvendő tanító voltam már, amikor az elhagyatott leányok intézetének igazgatójává megválasztottak. Egyik reggel új lányt hoztak eléem, teljesen elhanyagolt állapotban. Ruhája rendetlen, haja kócos volt s teljesen elzüllött benyomást keltett. Feltettem a szükséges kérdéseket, nyíltan elmondott mindent, a legkisebb szégyenérzet nélkül. Végül minden átmenet nélkül megkérdezte: »Nem ismer engem?« S szemében különös fény villant fel. Fejemet ráztam. »De hiszen tanítványa voltam, mikor még fiatal tanító volt a Vadász utcában!« Valóban, emlékezetem hirtelen feltűnt egyik tanítványom, aki már akkor magára vonta a figyelmemet. Olyan gyermek volt, aki mindig rendetlen ruhában jött az iskolába, feladatát sohasem készítette el, s a tanulásban a leggyengébbek közé tartozott. Mialatt a rég elfelejtett képen tündöttem, a leány hangosan így kiáltott: »Maga az oka, hogy most itt állok, hogy ide jutottam!«

Halálsápadt lehettem, mert a leány ujjával rámmutatva szólt: »Most már nem segít az, hogy el-sápad, maga az oka!« Közben sikerült érzelmeimen uralkodnom, s nyugodtabb hangon kérdeztem: »Hogy érted ezt?« Elmondta: »Árva gyermek voltam. Az apámat soha sem ismertem. Édesanyám korán meghalt, s unokahuga nevelt fel. Nem szeretett. Utótt, szidott, bántalmazott. Sokat dolgoztam. Reggel öt órakor kikergetett az ágyból. Ha a leckémet akarom csinálni, azt mondta: »Hazudj

valamit a tanítónak!« Ha a ruháimat akartam rendbehozni, nem engedte: »Elég szép vagy a rongyaidban is.« Csak vasárnap öltöztetett föl rendesen, mert akkor a vendéglőben kellett kiszolgálnom. Oh, milyen élet volt ott! Nem tiltakozhattam az ellen sem, ha a vendégek megcsókoltak. Ir-tóztam ettől, s már hétfőtől kezdve félttem a vasárnaptól. Egy örö-möm volt: az iskola. Olyan szépen tudott mesélni, soha nem felejttem el. Csak egy volt, amire vágytam, jó szót hallani öntől. Ha valamit tudtam, gyorsan fenyűjtottam az ujjamat, remélve, hogy engem is kérdez. De sohasem tette. Egy hét-fő reggel éjszakázás után jöttem az iskolába. Három óráig dolgoz-tam a vendéglőben. Hogy kevésbé lássék a fáradtság rajtam, piros szallagot kötöttem a hajamba. Tanulás alatt szémeim folyton lecsukódtak. Hirtelen rámkialtott: »Most, a tanítás ideje alatt alszik ez a lusta gyerek!« Ijedten ugrot-tam fel, de valami összeszorította a torkomat. S ön tovább kiabált: »Inkább öltözzél föl rendesen, ahelyett, hogy piros szallagot kötsz a hajadba. Hozzad már semmi remény nincs, belőled semmi sem lesz. Kárbaveszett minden!« — Ezek a szavak lelkemig hatoltak. Arra gondoltam: »Igaza van, belőlem semmi sem lesz, hiába minden. El kell buknom. *Rajtam már Isten sem segíthet! El fogok bukni!*«

A vendéglőben sokat láttam. Ir-tóztam mindenkitől. »Csak ilyen ne legyek!« És tudtam bizonyosan, hogy ilyenné leszek. És olyanná lettem. Attól a pillanattól fogva, amikor az egyetlen ember, akibe minden reményemet vettem, a sárba taposott. Így — most tegyen velem, amit akar. Nekem már minden mindegy. Az én életem elveszett.«

KÜLMISSZIÓ.

Levél Cavallából.

(Görögország.)

Röviden beszámolunk az örmeny menekültek között folytatott munkánkról. A helyzetük változatlanul nehéz, azzal a kevés különbséggel, hogy ebben az esztendőben többen dolgoztak gyárakban, s így megkereshették mindennapi kenyerüket, s régi adóságaikból is törleszthettek. De mégis a legtöbb család nagy nyomorúságban van, s ezt megszüntetni nem tudjuk, nincs meg a lehetősege, legfeljebb enyhíthetjük.

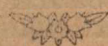
Legutóbbi körútunknál egy súlyos asthmás beteghez jutottunk. Szánalmas látvány volt. Hét esztendeje szenved ebben a betegségben ez az özvegy asszony. Kevés pénzét, amit még mint bába gyűjtötte össze, felemésztette a sok injectió. Fia gyárimunkás és nem tud segíteni édesanyján, menyé nem szerette, s így idegenek segítségére szorul. Kis ablakos kicsiny szoba a lakása, egész vagyona egy halom rongyból áll. Rettenetes látni, hogyan kapkod levegő után. Biztatjuk, hogy tekintsen az Urra. Imádkoztunk vele. Ez a szomorú kép sokáig kísért benünket. Az Ur könyörüljön rajta!

Ehhez hasonló képet nyújt egy szegény, nemrégén letelepedett család. A férfi betegen fekszik, az asszony ugyancsak asthmában szenved. Alacsony, kis szobájukban még zsámoly sem volt, ahová leülhettünk volna. A szoba üressége annyira feltűnő volt, hogy megkérdeztük, hol van az ágyuk. Az asszony a sarokba mutatott: »Az egyetlen ágyunkra a férjemnek van szüksége, beteg, s én úgy-

sem tudok feküdni, egész éjjel ülök a párnáimhoz támaszkodva, mert különben nem kapok levegőt.« — A férj elmesélte, hogy kétségbeesésében egy török jósnőt hívott, s az megígérte néki, hogy álmatlanságán segít. Alig, hogy elment, nyugtalan álma volt. Gonosz szellemek vették körül, s kínozták, szabadulni akart tőlük, küzdött ellenük, de hiába. Mindig újra és újra jöttek, s mindig nagyobb nyugtalanyságot okoztak néki. — Legközelebbi látogatásakor erőlesen kiutasította a jósnőt. — Szegény ember, ilyen útakon keresi a segítséget! — Jó alkalom volt ez arra, hogy figyelmeztessük, milyen helytelen volt, amit tett. Belátta. — Elmondtuk, hogy Isten az Ő Igéjében tiltja ezt, és nagy bűn. — Imádkoztunk vele és kértük, hogy csak Istenhez forduljon segítségért, mert senki más nem segíthet rajta. Felesége, dacára asthmájának, állandóan eljár az összejövetelekre és a Szentírásból merít vigasztalást.

Ezen a héten súlyos szenvedések között meghalt egy négy gyermekes édesanya. A legkisebb gyermek három esztendő. Mi lesz ezekből a szegény gyermekekből?

Végül elmondjuk még, ami az utóbbi időben olyan sok örömet jelentett nekünk. Ismeretlen asszony jött a női óránkra. Áhítatosan figyelt, mikor a lelkész törökül kezdett beszélni. Az óra végén üdvözöltük. Török volt, s férje örmeny, Dramából jöttek. Megígérte, hogy máskor is felkeres benünket. Férjének elmesélte látogatását és mindazt, amit az órán hallott. Nagy érdeklődés van benne. Oh, bár meggyökerezne szívében az elvetett mag!

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT.

Május 1. Zsid. 10:1—18. IV. Mózes 22:1—21. Mennyire csak árnyéka volt az eljövendő jóknak az ótestamentomi áldozatok bemutatása! Bakoknak és bikáknak vére hogy is hozhatott volna engesztelést a bűnöknek. Csak előkészítése volt ez a zsidó népnek az igazi engesztelő áldozat elfogadására, amelyet Atya és Fiú egyakarattal hoztak ott a Golgothán. Fájdalom, a zsidó nép nem fogadta el ezt az áldozatot, de akik elfogadják azok örökre tökéletesekké vannak téve, nem a magok érdeméből, hanem bűneik bocsánata folytán, amelyekért folyt az a drága vér.

Május 2. Zsid. 10:19—31. Ésaías 40:26—31. Jézus tökéletes áldozatot mutatott be, amelyhez semmit hozzá nem tehetünk. De valami tennivalónk nekünk is van: épen olyan teljesen elfogadni ezt az áldozatot, mint amilyen teljesen elvégeztetett. Ennek a teljes elfogadásnak következménye, hogy mi is teljesen odaadjuk magunkat Jézusnak, s tántoríthatatlan hűséggel követhetjük Őt. Ez az igazi keresztyén élet, melyből fakadnak a szeretet, a jócselekedetek, az Isten többi gyermekeivel való egység. Aki ebbe a szövetségbe belépett, (s föl van az ajánlva mindenkinek) az attól többé el nem szakadhat anélkül, hogy lelkében súlyos kárt ne ejtene. Oh, legyünk hívek az Istennek kötött szövetséghez!

Május 3. Ján. 16:16—23. I. Pét. 2:11—20. Ján. 12:20—26. I. Ján. 4:9—14. Milyen gyarló minden szeretet, amely belőlünk, gyarló emberekből indul ki! Mennyi benne az önzés, az elfogultság! Igazi szeretetet Istentől kell vennünk, s Ő kész azt kitölteni a mi szívünkbe Szentlelke által. Isten szeretetének visszhangja azután a mi szeretetünk öránta, s ennek gyümölcse az egymás iránt való szeretet. De ezt a szeretetet Isten csak úgy tölthette ki, hogy elküldte az Ő Szent Fiát, s a Lélek is Jézusra mutat reá, mikor szívünkben föl akarja kelteni a szeretetet. Így munkálkodik a teljes Szeret-Háromság a mi bűnös szívünkön. Engedtél-e már ennek a munkának?

Május 4. Zsolt. 97. IV. Mózes 22:22—41. Istent csak úgy szerethetjük, ha a gonosz gyűlöljük. Krisztus szeretete, s a bűn szeretete nem fér meg együtt a szívben. Csak a teljesen Istennek átadott szívben lehet igazi világosság, igazi öröm. Csak az Őnéki átadott szívet őrizheti meg Krisztus,

csak annak adhat teljes szabadulást, csak abban végezheti megszentelő munkáját.

Május 5. Zsid. 10:32—39. IV. Mózes 23:7—28. Isten az Ő gyermekeit szenvedéseken keresztüli viszi a dicsőségre. Mikor az első keresztények szenvedéseiről, vagy a későbbi mártírok szenvedéseiről hallunk, azt hisszük, hogy mi ilyen próbákat ki se tudnánk állani. De ne feledjük, hogy az, aki szenvedést küld az övéire, a győzelemhez szükséges erőt is megadja, mindenkinek olyan mértékben, amint szüksége van reá. Bizalomra és hitre van szükségünk. Nem a szenvedések keresése a mi dolgunk, hanem az a bizonyosság, hogy ha Isten bocsát reánk szenvedést, Ő mellettünk és velünk van a szenvedésben is.

Május 6. Zsid. 11:1—12. IV. Mózes 24:1—17,25. »A hit a reménylett dolgoknak a valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés.« Tehát valóság és meggyőződés, nem pedig ábránd és képzelődés. Hit által olyan dolgokat ragadunk meg, amelyek *vannak*, ha nem látjuk is őket, s épen annak következtében, hogy hit által magunkévá tettük, erőt jelentenek számunkra. Erőt a bűn fölött való győzelemre, az Istennek való engedelmességre, a szenvedések elviselésére.

Május 7. Zsid. 11:13—30. V. Mózes 4:1—15. Az ótestamentomi kegyesek nem érték meg Isten felséges igéretének, a Szabadító megérkezésének a teljesedését, és mégis milyen erőt adott nekik a hit, ha csak távolról szemlélhették is azt. Tudták, hogy el van készítve számukra a mennyei hazza, s boldogan vándoroltak feléje. Mózes hite egész népe számára felszabadító erő volt, ki tudta vezérelni népét a fogságból, s keresztülvinni a Jordánon. De mikor hite meglankadt, akkor át kellett adni a vezetést Józsuének. Vigyázzunk, hogy a mi hitünk meg ne lankadjon, míg el nem végezzük az Istentől reánk bízott feladatot!

Május 8. Zsid. 11:32—40. V. Mózes 4:20—29. Ismét a szenvedések egész sorozatáról olvasunk itt, de együtt tal diadalról is. S olvasunk Istennek nagy szeretetéről is, amellyel megadta ezeknek a hívőknek is a jó bizonyoságot, hogy hitök nem volt hiábavaló, de azért a nagy igéret beteljesedését későbbi időkre halasztotta, hogy Krisztus keresztje így a világtörténelem középpontjába állítva, kifejtse a maga

megváltó erejét visszafelé és előre. Az előreható sugarak bizonyára fényesebbek, s így mi, ha hitetlenek vagyunk, súlyosabb felelősséget hordozunk, mint azok, akik még csak távolról láthatták az ígélet beteljesülését.

Május 9. Zsid. 12:1—13. Zsolt 98. A legnagyobb segítség ahoz, hogy meg-meglankadó hitünket megerősítsük az, ha a megfeszített, s a kereszten csendesen szenvedő Megváltóra nézünk. Néki a mi bűneinkért kellett szenvednie, s az a tudat, hogy Ő ezt vállalta, adhat nekünk is erőt a szenvedések csendes elviselésére. S nekünk a fenytésre szükségünk is van, s így hállára indíthat az, ha fenytésben részesülünk. S még inkább hállára indíthat az, hogy Isten szeretetből fenyt, mert gyermekeivé fogadott.

Május 10. Ján. 16:5—15. Jak. 1:16-21. Ján. 6:60—69. II. Tim. 2:8—13. Milyen fontos szerepe van az Igének a mi lelki életünkben! Ha befogadjuk, mint Istennek jó adományát és tökéletes ajándékát, akkor újjászül bennünket és világosság gyermekeivé tesz. Akkor erőt kapunk arra, hogy ellenálljunk a gonoszoknak, levetkőzzük az őembert, s Isten akarata és parancsolatai szerint járjunk. S akkor valóra válik rajtunk Isten ígérete, hogy lelkünk megtartatik az örökélet számára. S ha nem fogadjuk be az Igét? Akkor megmarad a bűn, s vár a halál és az ítélet. Melyiket válasszuk?

Május 11. Zsolt. 99, 100. V. Mózes 4:20—40. Akik segítségül hívják az Urat, azokat Ő meghallgatja. Tapasztaltad-e már ezt? Ha még nem, akkor vizsgálj meg az életedet, nem kell-e Istennek még hiábavalóságaid miatt dorgálnia tégedet, s nem ezek akadályoznak-e meg abban, hogy meghallgathatólag imádkozzál. Első helyet foglal-e el imádságodban a hálaadás? Vagy mindig csak újabb meg újabb kéréseid vannak, s az elvett jókért nem adsz hálat? Sokszor a meg nem hallgatott imádság szolgál javunkra, mert Isten evvel figyelmeztetni akar arra, ami még nem jól van az életünkben, aminek még meg kell változnia. Próbáld meg így vizsgálni meg imádságaidat és egész életedet.

Május 12. Zsid. 12:14—29. V. Móz. 5:1—19. Milyen rettenetes látomány kíséretében kapta meg egykor a zsidó nép a törvény kijelentéseit, s evvel ellentétben milyen szelid szavakkal szól mihozzánk a kegyelem. S nemcsak a mód, amellyel a kegyelmet kínálja nekünk Isten, megraga-

dóbb és szívhez szólóbb, hanem maga a kegyelem is csodálatosabb hódító erő a törvénynél. Nem természetes-e tehát, hogy aki a kegyelmet megveti, magát az Isten Fiát semmibe veszi, az súlyosabb felelősséget vesz magára, mint azok, akik a törvénynek nem engedtek, és semmiképen meg nem menekedhetik.

Május 13. Zsid. 13:1—3; 5—12. V. Móz. 5:20—30. Jézus Krisztusban valóssággá vált az őtestamentomi áldozatok képletes jelentősége. Az utolsó pontig mindent beteljesített, még azt is, hogy, mint ahogy az áldozati állatok testét kivitték a táboron kívül, Ő is, Jeruzsálem kapuin kívül végezte el a maga áldozatát. De az Ő áldozata nem mulandó értékű, hanem örökérvényű, Ő tegnap és ma és mindörökké ugyanaz.

Május 14. Zsid. 13:13—25. V. Móz. 6:1—9. Aki teljesen az Ur Jézusnak adja át magát, annak arra is készen kell lennie, hogy az Ő gyalázatát hordozza, De az részes az örökkévaló reménységben is, szíve megtelik hállal, s élete megszentelt, engedelmes imádkozó élet lesz, jó cselekedetekre alkalmas. Jézus nevében nagy erő van, amely teljesen átalakítja azt az életet, amelyik hittel elfogadja ezt a vért.

Május 15. Titus 1:1—4; 2:11—15. V. Móz. 6:10—19. Pál apostol belévezeti az ő tanítványait abba, hogy mit kelljen hirdetniök: a teljes evangéliumot. Az Isten idvezítő kegyelme megjelent és pedig minden ember számára. Jézus önmagát adta miértünk, s evvel megváltott bennünket nemcsak a büntetéstől, hanem a bűnnek hatalmától is. Az élet küzdelmei és szenvedései közt pedig éltet bennünket a boldog reménység, amellyel Jézus Krisztus di-csőséges megjelenését várjuk.

Május 16. Titus 3:1—8. Esaiás 55: 6:11. Pál apostol két tükröt tart elénk ezekben az Igékben. Az egyikben megláthatjuk eredeti természeti emberünket (3. v.) és elborzadhatunk tőle, a másikban megláthatjuk az újjászületett ember mostani ábrázatát, amelyet Isten kegyelméből nyert, a Jézus Krisztust őbenne kiábrázoló Szentlélek munkája által. Ez az új kép mutatja fői az engedelmességnek, gyöngédségnek, szelidségnek azokat a vonásait, amelyekről az 1. és 2. vers szól. Oh, bár mindnyájan törekednének arra, hogy ezt a képet lássuk meg magunkról a tükörben, s adnánk ezért hálat és dicsőséget Istennek!

Vargha Gyuláné.